

VENDIM
Nr.26, datë 15.12.2008

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese,
Gjergji Sauli	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Kristofor Peçi	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “

me sekretare Brunilda Bara, në datën 13.3.2008, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.4 Akti, që i përket:

KËRKUES: Sindikata e Pavarur e Transporteve të Shqipërisë, përfaqësuar nga avokatët Rustem Gjata dhe Gjergji Hysa, me deklaram.

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Drita Konomi, Alfred Konomi, Aida Hoxha, Aretushe Konomi, Arben Konomi, Viktor Konomi, Jorgo Konomi, Aneta Konomi, Melpomeni Konomi, Dhimitër Konomi, Harilla Konomi, Gjinoefa Konomi, Andrea Konomi, Lame Konomi, Astrit Konomi, Irini Konomi, Kleopatra Konomi, Anteo Konomi, në mungesë.

Fatos Konomi, përfaqësuar nga Arjan Konomi dhe av.Dashamir Kore, me prokurë.

Konfederata e Sindikatave të Pavarura të Shqipërisë, në mungesë.

Bashkimi i Sindikatave të Pavarura të Shqipërisë, dega Vlorë, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën i vendimeve nr.581, datë 24.12.2003 të Gjykatës së Apelit Vlorë; nr.51, datë 17.3.2004 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe nr.1666, datë 15.12.2007 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 11, 42, 131/f e 141 të Kushtetutës, si dhe neni 6 i Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Kujtim Puto, përfaqësuesit e kërkuarit që kërkuar pranimin e kërkesës, përfaqësuesin e subjekteve të interesuara që kërkoi rrëzimin e kërkesës dhe pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

Komisioni i Kthimit dhe Kompensimit të Pronave Vlorë, me vendimin nr.59, datë 21.11.1994, ka njohur pronar trashëgimlënës Dhimitër Konomi mbi një sipërfaqe trualli në bregdet prej 16 mijë m², duke i kthyer trashëgimtarëve të tij, kërkuarve Konomi, një sipërfaqe trualli prej 10 mijë m².

Gjykata e Rrethit Vlorë, me vendimin nr.1318, datë 21.5.1996, ka rrëzuar kërkesëpadinë e subjekteve të interesuara (Konomi), me të cilën kërkohej t'i bëheshin shtesa e ndryshime vendimit të lartpërmendur të Komisionit, në mënyrë që t'u kthehej atyre gjithë sipërfaqja e lënë nga trashëgimlënësi Dhimitër Konomi, përfshirë dhe truallin ku ndodhen godinat e ish-shtëpive të pushimit të punëtorëve.

Gjykata e Apelit Vlorë, në rigjykim, me vendimin nr.581, datë 24.12.2003, ka vendosur ndryshimin e vendimit të Komisionit të Kthimit e të Kompensimit të Pronave, duke u njohur e kthyer

subjekteve të interesuara edhe disa sipërfaqe trojesh. Për trojet me sipërfaqe 2140 m² e 2060 m², mbi të cilat ndodhen përkatësisht godinat e shtëpisë së vjetër dhe të re të punëtorëve, gjykata e apelit vendosi kthimin e tyre, duke e kushtëzuar këtë kthim me zgjidhjen paraprake të problemit të pronësisë midis ish-pronarëve (kërkuesve) dhe pronarëve të rinj (sindikatave). Me kërkesën e subjekteve të interesuara (Konomi), gjykata e apelit, me vendimin nr.51, datë 17.3.2004, plotësoi dhe sqaroi vendimin e saj të mëparshëm, duke u kthyer në pronësi kërkuesve sipërfaqet e trojeve mbi të cilat ndodhen godinat e shtëpive të pushimit. Me këtë vendim plotësues është vendosur gjithashtu edhe kthimi subjekteve të interesuara, i godinave të shtëpive të pushimit të punonjësve, pa e kushtëzuar kthimin e tyre me zgjidhjen paraprake të mosmarrëveshjes së pronësisë me pronarët e rinj, Konfederatën e Sindikatave dhe Sindikatën e Pavarur të Transportit.

Me rekursin e ushtruar nga disa prej palëve ndërgjyqëse, ndërmjet të cilave dhe kërkuesi, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së apelit (me gjithë plotësimet e bëra).

Kërkuesi, duke pretenduar se Gjykata e Apelit Vlorë dhe Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë kanë zhvilluar proces jo të rregullt ligjor, në kundërshtim me nenin 42 të Kushtetutës, ka parashtruar këto shkaqe për shfuqizimin e vendimeve të tyre:

- Kërkesa e subjekteve të interesuara për plotësimin e vendimit nr.581, datë 24.12.2003 të gjykatës së apelit është paraqitur jashtë afatit 30-ditor që parashikon neni 313 i Kodit të Procedurës Civile dhe si rrjedhojë, gjykata e apelit nuk kishte tagër për ta marrë atë në shqyrtim.

- Gjykata e Apelit Vlorë nuk ka thirrur kërkuesin në shqyrtimin e kërkesës së bërë nga paditësit për plotësim dhe sqarim vendimi dhe gjykimi i kësaj çështjeje është bërë në mungesë të tij.

- Gjykata ka cenuar të drejtën e mbrojtjes së kërkuesit, sepse e zhvesh nga pronësia mbi godinën e shtëpisë së re të pushimit, pa e vënë në pozitën procedurale të të paditurit.

- Vendimi nr.51, datë 17.3.2004 i Gjykatës së Apelit Vlorë, që ka plotësuar vendimin nr.581, datë 24.12.2003 të saj për disa probleme, si pronësia e truallit dhe kthimi i shtëpisë së re të pushimit të punëtorëve, ka vendosur në kundërshtim me vendimin kryesor.

- Subjektet e interesuara kanë kërkuar bashkëpronësi me shtetin dhe jo njohje të plotë e kthim të shtëpisë së re të pushimit të punëtorëve. Si rrjedhojë, gjykata, duke vendosur kalimin e gjithë shtëpisë së re të pushimit në pronësi të subjekteve të interesuara (Konomi), ka dalë tej caqeve të objektit të padisë.

- Gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë kanë vendosur kthimin e godinës së shtëpisë së re të pushimit subjekteve të interesuara, megjithëse kjo kërkesë nuk ishte pjesë e objektit të padisë së paraqitur në gjykatën e rrethit. Duke u gjykuar shtesa e objektit të padisë drejtpërdrejt në gjykatën e apelit, kërkuesit nuk iu dha mundësia të organizojnë si duhet mbrojtjen dhe të bëjnë ankim për provueshmërinë e kësaj kërkesë.

- Gjykata e apelit ka vepruar në kundërshtim me nenin 185 të Kodit të Procedurës Civile, sepse ka pranuar si shtimin e objektit të padisë (pra, bashkëpronësinë mbi shtëpinë e re të pushimit), ashtu dhe ndryshimin e shkakut ligjor të padisë (referenca tek ligji nr.8340, datë 6.5.1998 “Për pasuritë e sindikatave”). Për mosmarrëveshjet me sindikatat, subjektet e interesuara duhej të ngrinin padi të re.

Subjektet e interesuara, Konomi, kanë parashtruar:

- Kërkuesi ka shterur mjetet juridike për mbrojtjen e të drejtave të tij kushtetuese dhe ligjore, sepse problemet e ngritura prej tij kanë të bëjnë në thelb me vendimin kryesor të gjykatës së apelit, ndaj të cilit kërkuesi nuk është ankuar brenda afatit ligjor.

- Gjykatat nuk kanë bërë njëkohësisht ndryshimin si të objektit të padisë, ashtu dhe të shkakut të saj, sepse ky i fundit ka qenë i njëjtë gjatë gjithë gjykimit: e drejta e njohur me ligj për të realizuar njohjen dhe kthimin e pronës sipas ligjit nr.7698, datë 15.4.1993 “Për kthimin dhe kompensimin e pronave ish-pronarëve”.

- Mosrespektimi i ligjit, zbatimi i keq i tij dhe shkeljet e ligjit procedural, që kanë ndikuar në dhënien e vendimit, janë shkaqe që ngrihen dhe shqyrtohen nga juridiksioni i zakonshëm gjyqësor dhe jo nga Gjykata Kushtetuese.

- Pretendimet për vlerën e truallit e të godinës së ngritur mbi të dhe për raportin e ekspertëve kanë të bëjnë me themelin e çështjes dhe me vlerësimin e provave. Ato nuk janë elemente të procesit të rregullt ligjor.

Gjykata Kushtetuese konstaton se Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr.581, datë 24.12.2003, ka vendosur ndryshimin e vendimit të Komisionit për Kthimin dhe Kompensimin e Pronave, duke pranuar ndër të tjera, në pjesën arsyetuese, që sipërfaqet e trojeve prej 2140 m² dhe 2060 m², bashkë me godinat e Shtëpisë së Pushimit të Punëtorëve, t'u kthehen subjekteve të interesuara (Konomi). Në pjesën urdhëruese të vendimit të gjykatës së apelit, detyrimi për kthimin e trojeve dhe të godinave të pushimit është kushtëzuar me zgjidhjen e mosmarrëveshjes së pronësisë me pronarët e rinj, pra me sindikatat e pavarura, ndërsa në vendimin nr.51, datë 17.3.2004, duke sqaruar dhe plotësuar vendimin e mëparshëm, ka vendosur që kalimi i pronave të mësipërme subjekteve të interesuara të mos kushtëzohet me zgjidhjen e mosmarrëveshjeve midis pronarëve të vjetër dhe atyre të rinj.

Kërkuesi pretendon se nuk është thirrur në gjykatën e apelit për gjykimin e kërkesës së subjekteve të interesuara për plotësim dhe sqarim vendimi dhe si rrjedhojë gjykimi është bërë në mungesë të tij.

Nga vendimi plotësues nr.51, datë 17.3.2004 i gjykatës së apelit rezulton se kërkuesi nuk është përfaqësuar në gjykim. Mosnjohja nga gjykata i palëve pjesëmarrëse në proces përbën element të procesit jo të rregullt ligjor në kuptimin kushtetues. Por në rekursin e paraqitur kundër këtij vendimi në Gjykatën e Lartë nuk rezulton që ky pretendim të jetë ngritur në atë gjykatë.

Sipas nenit 131/f të Kushtetutës, kërkuesi mund të vërë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese për shqyrtimin e ankesës së tij për shkeljen e të drejtave kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, por vetëm pasi të jenë shterur të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e këtyre të drejtave.

Gjykata Kushtetuese e ka interpretuar kushtëzimin kushtetues të shterimit të mjeteve juridike jo vetëm për rastet kur individit nuk është ankuar kundër një vendimi gjyqësor në instancat e tjera gjyqësore apo administrative, por dhe për rastet kur, ndonëse ka kundërshtuar vendimin gjyqësor në tërësi, nuk ka ngritur pretendimin që parashtron në Gjykatën Kushtetuese.

Sipas kërkuesit, vendimi plotësues i Gjykatës së Apelit Vlorë ka dalë tej përmbajtjes së vendimit kryesor të lartpërmendur, përse i përket kthimit, subjekteve të interesuara, të trojeve dhe të godinave të shtëpisë së pushimit, përderisa në vendimin kryesor ky kthim është i kushtëzuar me zgjidhjen e mosmarrëveshjeve me ta si pronarë të rinj. Po sipas tij, gjykata e apelit ka vendosur kthimin e gjithë godinës së re të pushimit kur është kërkuar vetëm njohja bashkëpronar në të.

Subjektet e interesuara (Konomi) kanë pretenduar se vendimi plotësues ka bërë thjesht sqarimin dhe plotësimin e vendimit kryesor dhe problemet e ngritura nga kërkuesi kanë të bëjnë në thelb me vendimin kryesor, ndaj të cilit kërkuesi nuk është ankuar brenda afatit ligjor dhe në Gjykatën e Lartë. Si rrjedhojë, kjo e fundit nuk ka pranuar t'i marrë ato në shqyrtim.

Gjykata Kushtetuese, në çështjen në shqyrtim, nuk konstaton cenim të parimeve kushtetuese për proces të rregullt ligjor nga ana e Gjykatës së Apelit Vlorë. Gjykatat e sistemit gjyqësor kanë në kompetencë të shqyrtojnë e t'u japin përgjigje pretendimeve të palëve duke respektuar parimet dhe normat kushtetuese, si dhe duke interpretuar dhe zbatuar rregullat procedurale. Në rastin në shqyrtim, Gjykata e Apelit Vlorë, në vendimin plotësues, u ka dhënë përgjigje kërkesave të subjekteve të interesuara (Konomi) pa tejkaluar kompetencat e veta. Kështu, sipas dispozitave të Kodit të Procedurës Civile (nenet 313 e 314 të tij) gjykata ka të drejtë të japë sqarime ose të bëjë interpretimin e vendimit që ajo ka dhënë kur ky është i errët dhe e kërkojnë palët. Ajo gjithashtu mund të bëjë plotësimin e vendimit nëse ajo nuk është shprehur mbi të gjitha kërkesat për të cilat pala ka paraqitur prova.

Gjykata e apelit, në vendimin plotësues, nuk ka dalë tej përmbajtjes së vendimit kryesor që ajo ka plotësuar dhe interpretuar. Duke shqyrtuar pretendimet e kërkuesit, të paraqitura në Gjykatën Kushtetuese, konstatohet se zgjidhja në atë vendim e kërkesave të paraqitura në gjykatën e apelit është kushtëzuar nga arsyetimi i vendimit kryesor të gjykatës së apelit. Kjo e fundit ka bërë plotësimin dhe interpretimin e atij vendimi, duke u bazuar në argumentet e shprehura në të. Kështu, kthimi i trojeve dhe godinave të shtëpisë së pushimit, të ngritura mbi to, bazohet në pjesën arsyetuese të vendimit kryesor, sipas të cilit "... sipërfaqet 2140 m² dhe 2060 m² të trojeve bashkë me godinën e re të Shtëpisë së Pushimit të Punëtorëve t'u kthehen ish-pronarëve", pa e kushtëzuar këtë kthim me zgjidhjen më parë të mosmarrëveshjeve për pronësinë midis këtyre të fundit dhe sindikatave. Zgjidhja e situatës juridike të trojeve e të godinës së re të pushimit ishte

pjesë e domosdoshme e gjykimit dhe e thelbit të mosmarrëveshjes në gjykim dhe gjykata e apelit, duke u nisur nga përmbajtja dhe qëllimi i vendimit kryesor i shprehur në pjesën arsyetuese, sqaroi dhe plotësoi me vendimin plotësues përmbajtjen e pjesës urdhëruese të atij vendimi. Ky korigjim është shprehje e bindjes së gjykatës dhe është ushtruar duke respektuar parimin e gjykatës kompetente. Si rrjedhojë, pretendimi i kërkuarit se vendimi plotësues i gjykatës së apelit, me këtë kalim pronësie ka dalë tej përmbajtjes së vendimit kryesor, nuk është i bazuar.

Gjykata Kushtetuese, duke iu referuar jurisprudencës së saj kushtetuese¹ dhe asaj të Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut, pranon se mbrojtja kushtetuese dhe ligjore e individit mund të realizohet vetëm kur e ushtron atë brenda afateve të përcaktuara në Kushtetutë dhe ligje. Por, në çështjen në shqyrtim, kërkuar, ashtu siç e pranon dhe vetë, është ankuar brenda afatit procedural vetëm ndaj vendimit plotësues të gjykatës së apelit. E drejta e aksesit në gjykatë, ashtu si dhe e drejta e ankimit, si të drejta themelore u nënshtrohen kufizimeve të cilat, në thelb, nuk përbëjnë cenim të këtyre të drejtave. Në rastin në shqyrtim, ligjvënësi ka parashikuar afate për ushtrimin e tyre. Ky kufizim nuk përbën një qëllim në vetvete, por bëhet për mbrojtjen e të drejtave të të tjerëve dhe në funksion të parimit të sigurisë juridike. Prandaj, Gjykata e Lartë, me të drejtë, nuk ka pranuar të shqyrtojë pretendimet e bëra kundër vendimit kryesor të gjykatës së apelit, si të paraqitur jashtë afatit njëmuor të ankimit. Ajo është përqendruar vetëm te pretendimet e paraqitura kundër vendimit plotësues të asaj gjykate.

- Kërkuar pretendon gjithashtu se kërkesa e subjekteve të interesuara për plotësimin e vendimit kryesor të gjykatës së apelit është paraqitur jashtë afatit 30-ditor të parashikuar në nenin 313 të Kodit të Procedurës Civile dhe, si gjykata e apelit, ashtu dhe Gjykata e Lartë nuk i kanë dhënë përgjigje pretendimit të tij që kjo kërkesë nuk duhet të merrej në shqyrtim nga gjykata e apelit përderisa është paraqitur tej këtij afati.

Gjykata Kushtetuese konstaton se pretendimi i kërkuarit ka të bëjë me afatin e paraqitjes së kërkesës për plotësimin e vendimit kryesor, që ka zgjidhur problemet thelbësore të çështjes dhe ky pretendim nuk mund të vlerësohet i një rëndësie të tillë sa të bëjë procesin të parregullt në kuptimin kushtetues.

- Kërkuar ka pretenduar gjithashtu se gjykata e apelit ka zhvilluar proces jo të rregullt ligjor, sepse në të njëjtin proces ka shtuar objektin e padisë dhe ka ndryshuar shkakun ligjor të saj, veprim i cili vjen në kundërshtim edhe me nenin 185 të Kodit të Procedurës Civile. Sipas këtij neni, gjykata, në të njëjtin proces, nuk mund të shtojë, të pakësojë ose të ndryshojë si objektin e padisë, ashtu dhe shkakun ligjor të saj.

Subjektet e interesuara (Konomi) pretendojnë se gjykata e apelit nuk ka ndryshuar shkakun e padisë, por vetëm ka shtuar, saktësuar dhe plotësuar objektin e padisë, veprime që nuk vijnë në kundërshtim me përmbajtjen e nenit 185 të Kodit të Procedurës Civile.

Gjykata Kushtetuese nuk konstaton cenim të së drejtës së mbrojtjes së kërkuarit dhe për këtë pretendim. Subjektet e interesuara, gjatë gjykimit në gjykatën e apelit, kanë bërë kërkesë vetëm për ndryshimin e objektit të padisë, duke e shtuar atë dhe me kërkimin për t'u njohur bashkëpronarë mbi godinën e Shtëpisë së re të Pushimit të Punëtorëve, por nuk kanë ndryshuar shkakun e padisë, pra faktin juridik se ata janë trashëgimtarë ligjorë të ish-pronarit të truallit dhe bazën ligjore ku bazohet kërkit i tyre. Mbi bazën e këtyre kërkesave palët kanë bërë pretendimet dhe kanë paraqitur provat, duke pasur mundësi të barabarta për të organizuar mbrojtjen e tyre. Në këtë mënyrë, qëndrimi i gjykatës së apelit është në përputhje me Kodin e Procedurës Civile dhe nuk ka prekur të drejtën themelore të kërkuarit për një proces të rregullt ligjor.

- Përsa u përket pretendimeve të tjera të kërkuarit lidhur me vlerësimet e ekspertëve, Gjykata Kushtetuese thekson dhe një herë se këto pretendime nuk kanë të bëjnë me cenimin e elementeve të procesit të rregullt ligjor, por me themelin e çështjes dhe me kompetencat e gjykatave të sistemit gjyqësor për të çmuar provat. Konstatimi dhe vlerësimi i fakteve dhe interpretimi i ligjeve apo zbatimi tyre janë kompetenca të gjykatave të sistemit gjyqësor dhe nuk mund të shqyrtohen nga Gjykata Kushtetuese. Kjo e fundit e sheh kompetencën e saj në përcaktimin nëse gjykatat e sistemit gjyqësor kanë respektuar në mënyrë të rregullt të drejtat e palëve në gjykim dhe nëse ato u kanë dhënë kuptimin e duhur të drejtave kushtetuese

¹ Vendimet nr.19, datë 23.12.2004 dhe 25, datë 10.11.2006 të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë.

që duhen respektuar në procesin e shqyrtimit të çështjes. Gjykata Kushtetuese nuk mund të bëjë vlerësim të provave dhe as të përcaktojë mënyrën e zgjidhjes së çështjes, sepse këto të fundit hyjnë në sferën e kompetencave të gjykatave të sistemit gjyqësor.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 72 e vijues të ligjit nr.85, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin i kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Vladimir Kristo (kryetar), Fehmi Abdiu, Gjergj Sauli, Petrit Plloçi, Xhezair Zaganjori, Kristofor Peçi, Sokol Berberi.

Anëtar kundër: Kujtim Puto.

MENDIM PAKICE

Jam i mendimit se Gjykata e Apelit Vlorë dhe Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë kanë zhvilluar një proces jo të rregullt ligjor, në kundërshtim me nenin 42 të Kushtetutës dhe me nenin 6 të Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut.

Kërkuesi, Sindikata e Pavarur e Transportit, pretendoi ndër të tjera se Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin e saj plotësues nr.51, datë 17.3.2004 i ka kaluar ish-pronarit (trashëgimtarëve Konomi) pronësinë e trojeve prej 2060 m² e 2140 m² si dhe të ish-shtëpive të pushimit të punëtorëve të ngritura mbi to, në kundërshtim me vendimin kryesor të asaj gjykate nr.581, datë 24.12.2003 që nuk kalonte pronësinë, por ia linte një gjykimi tjetër zgjidhjen e mosmarrëveshjeve të pronësisë midis subjekteve të interesuara (Konomi) dhe kërkuesit, Sindikatës së Pavarur të Transportit.

Në vendimin e Gjykatës Kushtetuese, shumica e gjyqtarëve ka pranuar konkluzionin e Gjykatës së Lartë, sipas të cilit vendimi plotësues nuk ka bërë gjë tjetër vetëm se ka sqaruar përmbajtjen e vendimit kryesor për mënyrën e zgjidhjes së çështjes.

Në kundërshtim me sa ka vendosur shumica, jam i mendimit se gjykata e apelit, në vendimin plotësues, nuk ka bërë thjesht sqarim dhe plotësim të vendimit kryesor, por zgjidhje të ndryshme të problemeve nga sa i ka bërë në vendimin kryesor. Ky qëndrim ka cenuar parimin e sigurisë juridike dhe të drejtën e mbrojtjes së kërkuesit sepse:

- Në pjesën urdhëruese të vendimit kryesor të gjykatës së apelit, kërkuesi (Sindikata e Pavarur e Transportit) nuk është urdhëruar t’iu kalojë subjekteve të interesuara (Konomi) pronësinë e trojeve dhe godinave të shtëpive të pushimit. Gjykata e apelit, në vendimin e saj kryesor, ka pranuar se pronar është kërkuesi, ndërsa ish-pronar trashëgimtarët Konomi. Ajo gjithashtu arriti në përfundimin që, para se të vendoset kalimi i pronësisë tek ish-pronarët duhet të zgjidheshin disa probleme që lidheshin me kalimin e pronësisë nga shteti tek sindikatat, si dhe probleme që kishin të bënin me raportin midis ish-pronarit të tokës dhe shtetit, për sa i përket ndërtimeve të reja, shtesave e ndryshimeve. Duke u nisur nga këto, gjykata e apelit ka pranuar se ekziston mosmarrëveshje midis subjekteve të interesuara (Konomi) dhe kërkuesit. Sipas vendimit kryesor të gjykatës së apelit dhe praktikës gjyqësore, kjo mosmarrëveshje duhet të zgjidhej në gjykim të veçantë, pas dhënies prej saj të vendimit me objekt anulimi i vendimit të Komisionit të Kthimit dhe të Kompensimit të Pronave. Ky qëndrim është shprehur në pjesën urdhëruese të vendimit të gjykatës së apelit, sipas të cilit sipërfaqet mbi të cilat ndodhen godinat e shtëpive të pushimit “... t’u kthehen paditësve Konomi pasi të zgjidhen konfliktet për pronësinë e tyre midis ish-pronarëve (paditësve) dhe pronarëve të rinj. Konfederatës së Sindikatave dhe Sindikatave të Pavarura të Transporteve”.

Shumica, në vendimin e saj, i referohet një fraze të paqartë të pjesës arsyetuese të vendimit, por

nuk përmend që po në këtë pjesë gjykata e apelit shprehet se: “Gjithashtu do të rrëzohet padia dhe përsa i përket të drejtës së parablerjes mbi objektet e Kampit të ri dhe të vjetër, pasi në rrethanat e krijuara ajo nuk mund të realizohet sot”. Është e qartë se rrethanat e krijuara kishin të bënin me faktin që pronar i tyre në Zyrat e Regjistrimit të Pasurisë së Paluajtshme figuronte kërkuesi. Në të kundërt, me qëndrimin e mësipërm, gjykata e apelit, në vendimin plotësues, ka vendosur kalimin e pronësisë së parcelave dhe godinave të ngritura mbi to pa e kushtëzuar këtë kalim pronësie me zgjidhjen më parë të problemit të pronësisë midis pronarëve të vjetër e të rinj. Si rrjedhojë, ajo ka dalë tej caqeve të interpretimit apo plotësimit të vendimit kryesor. Veprime të tilla vinë në kundërshtim dhe me dispozitat e nenit 312 e vijues të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit pas dhënies së vendimit gjykata nuk mund ta anulojë ose ta ndryshojë atë. Ajo mund të ndreqë në çdo kohë vetëm gabimet e bëra në llogari, ta plotësojë atë ose të bëjë sqarim apo interpretim të tij, por nuk mund të zgjidhë çështjen në kundërshtim me zgjidhjen që ka bërë me vendimin kryesor. Duke vepruar si më sipër, ajo ka zhvilluar një proces jo të rregullt ligjor që ka cenuar të drejtën e pronësisë së kërkuesit, pa i dhënë këtij mundësinë të zhvillojë mbrojtjen në gjykim me objekt të veçantë.

Gjykata e apelit cenoi dhe parimin e sigurisë juridike dhe të mbrojtjes, sepse pranoi për shqyrtim kërkesën për plotësim vendimi, të paraqitur nga subjektet e interesuara, megjithëse ajo ishte paraqitur jashtë afatit njëmuor të përcaktuar në Kodin e Procedurës Civile. Për më tepër, gjykimi për marrjen e vendimit plotësues është bërë në mungesë të kërkuesit. Ky i fundit nuk ishte i detyruar të parashikonte se do të pranohej një kërkesë e bërë jashtë afatit ligjor dhe për më tepër që gjykata, në vendimin plotësues, do t'i zgjidhte problemet thelbësore të çështjes në kundërshtim me zgjidhjen që kishte bërë në vendimin kryesor.

- Rezulton gjithashtu se padia e subjekteve të interesuara, e paraqitur në gjykatën e rrethit, ka pasur për objekt kthimin e trojeve, por jo të godinave të shtëpive të pushimit. Kur çështja u kthye nga Gjykata e Lartë për rigjykim në gjykatën e apelit, subjektet e interesuara kërkuan dhe njohjen bashkëpronar me shtetin të godinës së shtëpisë së re të pushimit. Gjykata e apelit pranoi shtesën e objektit të padisë për njohjen bashkëpronar në shtëpinë e re të pushimit dhe caktoi ekspert për vlerësimin e punimeve të bëra nga shteti, vlerësim nga i cili, sipas përqindjes, do të përcaktohej dhe pronësia e palëve mbi godinat dhe truallin. Pranimi i shtesës së objektit të padisë në gjykimin në apel dhe jo në gjykatën e rrethit, siç e përcakton Kodi i Procedurës Civile cenoi të drejtën e ankimit të kërkuesit, sepse akti i ekspertimit, megjithëse ishte prova thelbësore ku u bazua gjykata e apelit dhe megjithëse u kundërshtua nga kërkuesi, nuk mund të vihej në diskutim në Gjykatën e Lartë. Kjo e fundit, në zbatim të nenit 472 të Kodit të Procedurës Civile, ka kompetencë të verifikojë zbatimin e interpretimin e ligjit, por jo të vlerësojë provat. Është e vërtetë që akti i ekspertimit është një provë dhe Gjykata Kushtetuese nuk ka kompetencë të shqyrtojë përmbajtjen dhe vlerësimin e provave që kanë bërë gjykatat e sistemit gjyqësor, por nëse do të zbatoheshin rregullat e Kodit të Procedurës Civile dhe shtesa e objektit të padisë të pranohej në gjykatën e shkallës së parë dhe jo në apel, ankuesi do të kishte mundësi që kundërshtimet e tij për pranimin nga gjykata të ekspertëve e të aktit të ekspertimit t'i paraqiste e të shqyrtoheshin në një gjykatë më të lartë siç është apeli.

- Gjykata e apelit ka dalë dhe tej kërkesave të parashtruara në objektin e padisë, pasi subjektet e interesuara kanë kërkuar që të jenë bashkëpronarë me shtetin në godinën e re të pushimit dhe jo pronarë të vetëm të saj. *Tejkalimi i caqeve të objektit të padisë përbën cenim të parimit kushtetues të procesit të rregullt ligjor*, gjë që është pranuar nga jurisprudenca e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë. Në vendimin nr.8, datë 23.4.2004 kjo gjykatë është shprehur se: “Një formë tjetër e shkeljes së të drejtës themelore për proces të rregullt ligjor është dhe ajo e mosrespektimit nga ana e gjykatave të parimit të disponibilitetit të padisë... ato kanë ndryshuar kryesisht dhe pa pëlqimin e kërkuesve bazën juridike të padisë, duke e gjykuar atë jo si padi rivendikimi ..., por si padi që rrjedh nga detyrimet e lindura nga kontrata e qirasë së banesave. Pra, në këtë rast, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë i ka kaluar kufijtë e padisë, sepse ajo është shprehur dhe për gjëra që nuk i janë kërkuar, siç është vërtetimi nga ana e saj i ekzistencës së marrëdhënies juridike të qirasë së banesave midis pjesëmarrësve në proces, ose i detyrimit të subjekteve të interesuara t'u paguajnë kërkuesve çmim të reduktuar të qirasë së banesave dhe jo shpërblim për përdorimin e sendit”.